

tjecanja u poznavanju hrvatskoga jezika da se jave u sjedište Državnoga povjerenstva, Ministarstvo prosvjete i športa – Zavod za unapređivanje školstva, Badalićeva 24, 10000 Zagreb.

Mirela Barbaroša-Šikić

KRATKE VIJESTI

Neuspjeli natječaj Ministarstva prosvjete i športa komentirali su 7. ožujka ove godine u svojim stalnim rubrikama D. Brozović u Vijencu pod naslovom *Školski pravopis – pokušaji, a promašaji*, i S. Babić u Fokusu s naslovom *O propalome natječaju za školski pravopis*.

*

D. Brozović u Republici 11–12/2001. objavio je članak *Godina pravopisa* sabravši u njemu nekoliko svojih članaka iz Vijenca u kojima iznosi teoretske poglede na slovoпись i pravopis.

*

U 47. godištu Jezika Vinko Grubišić objavio je ocjenu S. Kordić Serbo-Croatian, a ona mu je odgovorila u 48. godištu tako da sam ja kao glavni urednik morao dodati komentar jer je S. Kordić prešla granice normalne pristojnosti. V. Grubišić htio je opširno odgovoriti, ali sam ga upozorio da opširnu polemiku ne bi imalo smisla nastavljati jer za S. Kordić ne vrijede nikakvi razlozi. V. Grubišić je rekao da će napisati samo nekoliko redaka, ali ih do sada nije poslao uredništvu. Čitateljima Jezika bit će zanimljivo da se polemika o toj gramatici nastavlja u časopisu Republika, a vodi se uglavnom o tome je li hrvatski književni jezik poseban jezik ili nije. Poče-

lo je tako što je Vinko Grubišić u Republici 9–10/1999. loše ocijenio gramatiku S. Kordić. Ona u obrani svojih gledišta zastupa tezu da su hrvatski i srpski književni jezik znanstveno jedan jezik, i dokazuje to navođenjem mišljenja uglavnom stranih lingvista, 1–2/2001. Njoj je odgovorio Mario Grčević, 3–4/2001., pokazujući da nije razumjela jezikoslovce koje navodi, a zatim Leopold Auburger, 7–8/2001., koji temeljito objašnjava potrebne pojmove i pokazuje da kad se oni jasno razgraniče, onda pokazuju da nema opravdanja za gledišta S. Kordić. Vinko Grubišić i istom broju u kratkom članku pobija njezine političke kriterije i razumljivost kao lingvistički kriterij kazujući da S. Kordić mijša kruške i bundeve. S. Kordić odgovara Grčeviću, 9–10/2001., zaplevši se u argumente koji nikako ne mogu dovesti do prihvaćanja njezinih tvrdnja. Glavni joj je dokaz to što se Hrvati i Srbi razumiju bez prevoditelja. Ne shvaća da ako razumljivost možda i može biti kriterij na dijalekatnoj razini, ne može na književnoj (standardnoj). Hrvatski je književni jezik poseban književni jezik kao konkretan književni jezik jednako tako kao španjolski, francuski, njemački ili koji drugi književni jezik, a što hrvatski ima na književnoj razini drugačiji odnos prema srpskome nego spomenuti jezici međusobno, to je druga stvar. Različiti međusobni odnosi vrijede za teoretsku razinu, a ne za praktičnu. Dobar teoretski okvir za to razlikovanje dao je D. Brozović u prošlome broju Jezika. Budući da S. Kordić nije odgovorila L. Auburgeru i V. Grubišiću, a koliko znamo, pišu se i drugi odgovori, polemika se očito nastavlja, a već je znatno premašila četrdeset stranica, što je dosad više nego jedan cijeli broj Jezika.

S. B.